

Cent anys de colònies a Catalunya

Amb aquest encapçalament publicava un diari gironí, amb data del propassat 9 de juny, un article signat per Imma Bosch, sobre el món de les colònies i casals a Catalunya, amb motiu de commemorar el seu centenari.

El meu escrit no es tracta d'aprofundir sobre aquells llunyans anys, però sí els més recents, referents a Begur.

A Begur no teníem casal, però sí que fèiem servir el Casino Vell amb les sales que no servien d'estudi. Qui no recorda el malaguanyat mural que hi havia al teatre, pintat a l'oli, que reproduïa una vista del castell, amb el poble al seu redós, i cosa miraculosa sortint el sol, per sobre el mateix castell, quan tothom sap que el sol surt per llevant. Aquest fet em fa pensar que no fou pintat per begurencs, i que com les pintures de les cases dels "americans" fou pintat per gent forana.

Llàstima que amb la transformació de teatre a cinema desaparegués, ja que actualment seria una peça digna del projectat museu local.

Els nois de Begur els dies de festa, i amb bon temps, anaven a jugar a pilota al camp de la font de la Salut, algunes vegades els acompanyava el mossèn vicari que, arremangant-se la sotana, era un jugador i amic més. Però no sempre es podia jugar, ja que segons l'època hi havia plantada userda o blat de moro.

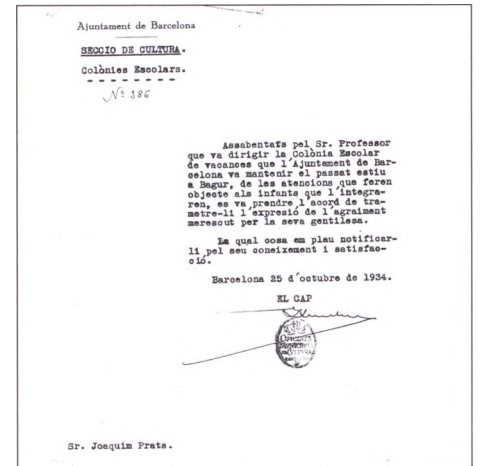
En el període de la Generalitat republicana, vingueren a Begur nois de Barcelona, em refereixo a

les colònies que mantenia la secció de Cultura de l'Ajuntament d'aquella ciutat. Aquests s'estaven a l'antic convent de Santa Reparada a Sa Riera. De l'estada d'aquests nois al dit convent em plau adjuntar una fotocòpia d'ofici de l'esmentat ajuntament barceloní, en què donen les gràcies al meu pare per les atencions que reberen per part d'ell. Aquests nois diàriament i amb bon temps anaven a banyar-se a Sa Riera, el seu lloc solia ser a Sapirolta.

Després de la guerra, el convent fou ocupat per una altra classe de colònies. Eren les noies universitàries, afiliades al "Sindicato Español Universitario", eren conegudes pels begurencs per les del SEU. Estaven dirigides per la cap-administradora i espiritualment per un "pater" sortit de l'Escola Nacional Catòlica.

Els seus banys eren sempre a Sa Riera a la platja petita, però a diferència dels nois, ningú podia banyar-se quan hi eren elles i si algú s'atrevia ja se n'ocupava la Guàrdia Civil de fer-lo fora.

Els dissabtes solien pujar a Begur a comprar; totes semblaven sortides del mateix mostrari de roba: faldilles amples, bruses de màniga curta, mocador al cap i espadnyes de treneta, que moltes s'havien comprat a ca l'Emília Ros o a ca la Margarida Regàs. Algun dia llogaven les barques de can Florian i d'en Lill, per anar a l'Estartit o bé a Aiguafreda, per passar la tarda, amb les que es podrien dir germanes petites, ja que

Nota d'agraïment de la Secció de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona a Joaquim Prats, amb motiu de l'estada d'infants barcelonins de colònies a Santa Reparada.

la "Sección Femenina" hi tenia establert el que en deien "Campamentos", però que d'això no en tenien res, ja que s'allotjaven als antics edificis d'en Pella, encara que el seu nom oficial era "Albergue de la Sección Femenina". Les noies eren conegudes per "Fletxes" i, solien anar, tot passejant, fins a Sa Tuna, i alguns dies també pujaven fins a Begur, sempre sota la mirada de la cap de dia. El dia abans de marxar organitzaven els jocs de campament i aquell dia, com a atenció al poble, hi podia anar tothom que volgués.

Segurament que aquest article pot portar records als begurencs d'aquells anys i, si és així, espero que siguin bons.

FRANCESC DE SON-MOLAS

Racó poètic

L'ÀNIMA

Quina cosa més trista
l'ànima que portem
entre llàgrimes i penes
tots la passarem.
Penes i tristeses
l'ànima se les emporta
lletjos i simpàtics
a ell ja no els importa.

Morts o vius
tristos o contents
tots tristos o alegres
tots hem d'estar contents.
La mort se'ls emporta
i la tristesa s'encamina
entre morts i vius
tots oblidem la mort fina.

ALBA ESTRANY ALSINA
(11 anys)

Dedicat a l'ànima viva i poètica
que ens deixà la meua estimada
besàvia: MARIA MARQUÈS.